Ankenævnet *for* Forsikring

Den 26. september 2018 blev i sag nr. 91644:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har ulykkesforsikring. Hun var den 15/9 1975 udsat for et ulykkesfælde på cykel, hvorved hun blandt andet beskadigede sine tænder. Hendes advokat har i klageskemaet af 1/12 2017 til nævnet bl.a. anført:

> **"Sagsfremstilling**
> Østre Landsret har vedrørende samme sag truffet afgørelse 25. februar 1994. Dom medsendes. Dommen fastslog, at følgeskader først forfaldt, når disse viste sig. I 2017 indtrådte en ny mindre følgeskade. Forsikringsselskabet har tilbudt at betale for denne skade imod til gengæld ikke at skulle dække nye følgeskader. Nye følgeskader kan blive en af betydelig økonomisk omfang og skadelidte har derfor ønske om, at forsikringsselskabet fortsat skal hæfte. Forsikringsselskabet har påberåbt sig absolut forældelse på 20 år og har til støtte herfor henvist til 2 afgørelser, der imidlertid begge drejede sig om sager uden for kontrakt. Skadelidte har under anbringende om, at der i det foreliggende tilfælde er tale om en forsikring, der netop af hensyn til muligheden for fortsat fuld dækning for skaden i 1975 er beholdt igennem alle årene, og at der derfor ikke her kan påberåbes 20-årig forældelsesfrist.
>
> **Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?**
> At forsikringsselskabet fortsat er forpligtet til at betale for følgeskader, eller såfremt forsikringsselskabet ønsker at opsige forsikringen, at skadelidt får mulighed for ved restlevetidstabeller og sagkyndig prognose for følgeskader at opgøre krav."

I brev af 6/3 2018 fra selskabets advokat til nævnet hedder det bl.a.:

> **"1 Påstand:**
> Klagen skal ikke tages til følges.

2 Supplerende sagsfremstilling
Nærværende sag omhandler spørgsmålet om, hvorvidt … er berettiget til at få dækket udgifterne til en følgeskade indtrådt i 2017 (og eventuelle senere opståede følgeskader) under en ulykkesforsikring tegnet hos Codan. I den forbindelse skal ankenævnet tage stilling til, om det rejste krav på dækning af følgeskaden er forældet.

… kom den 15. august 1975 til skade ved et cykeluheld, hvor hun faldt og beskadigede sine tænder. … fik i den forbindelse bl.a. sat fire porcelænskroner på tænderne. Skaden blev den 15. september 1975 anmeldt til Codan, hvor … har tegnet en ulykkesforsikring med police ... Af de dagældende betingelser for ulykkesforsikringen, der fremlægges som bilag A, fremgår følgende dækning:

> *'§ 6 e. Tandbehandlings- og kurudgifter:*
> *I det omfang, forsikrede ikke har ret til godtgørelse af udgifterne fra anden side, dækkes*
>
> *1. udgifter til tandbehandling som følge af ulykkestilfælde. Denne dækning omfatter også proteser, der beskadiges i de naturlige tænders sted, når ulykkestilfældet i øvrigt har medført legemsbeskadigelse. [...]'*

Codan dækkede i henhold til forsikringen udgifterne til tandbehandlingen i 1975.

Den 11. september 1990 knækkede én af tandkronerne, hvorpå … anmeldte skaden til Codan som en følgeskade til skaden i 1975. Codan blev ved dom af 25. februar 1994 tilpligtet at dække udgifterne til følgeskaden, idet retten fandt, at følgeskaden indtrådte, da tandkronen blev ødelagt i 1990. … krav på dækning af følgeskaden forfaldt derfor først i 1990. Først herefter begyndte den 5-årige forældelsesfrist i den dagældende § 29 i forsikringsaftaleloven at løbe, og kravet var derfor ikke forældet. Dommen er vedlagt … klage til ankenævnet.

… anmeldte telefonisk den 12. oktober 2016 endnu en følgeskade til ulykken i 1975 – igen en knækket tandkrone. Codan har afvist at dække udgifterne til følgeskaden indtrådt i 2016, da kravet er forældet.

I henhold til … klage af 1. december 2017 til ankenævnet skal det bemærkes, at Codan ikke agter at opsige ulykkesforsikringen.

3. Retsgrundlag og anbringender

3.1 Ændring af forsikringsaftalelovens § 29
På tidspunktet for afsigelsen af dommen i tvisten mellem … og Codan den 25. februar 1994 lød lovteksten til den dagældende bestemmelse om forældelse i forsikringsaftaleloven (§ 29, stk. 1) som følger:

> *''§ 29. Krav, der er grundede i forsikringsaftalen, forældes 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid. I øvrigt finder reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908 §§ 1-3 anvendelse.'*

Den 5-årige forældelsesfrist skulle således i henhold til den dagældende § 29 i forsikringsaftaleloven regnes fra kravets forfaldstid. I overensstemmelse hermed fandt landsretten i dommen fra 1994, at kravet på dækning af følgeskaden ikke var forældet, da kravet først forfaldt ved følgeskadens indtræden i 1990. Der blev ikke i sagen taget stilling til, om den dagældende absolutte forældelsesfrist på 20 år ville have fundet anvendelse, da der ikke var forløbet 20 år fra ulykken i 1975.

I forbindelse med indførelsen af den nugældende forældelseslov, der trådte i kraft den 1. januar 2008, blev bestemmelsen i forsikringsaftalelovens § 29 om forældelse ændret. I forbindelse med det forberedende arbejde til en ændring af § 29 skrev Justitsministeriets udvalg … i betænkning nr. 1423 bl.a. følgende (uddrag heraf er vedlagt som bilag B):

> ***'Kapitel 10. Forældelse***
> *[...]*
> *10.3. UDVALGETS OVERVEJELSER*
> *[...]*
> *Den absolutte forældelsesfrist på 5 år i § 29 regnes fra kravets forfaldstid. Som det fremgår af kapitel 10.1.2. ovenfor indebærer dette i praksis, at der f.eks. kan rejses krav mod selskabet for senfølger efter ulykkestilfælde adskillige år efter ulykken – antagelig endog mere end 20 år efter ulykken. Den 5-årige forældelsesfrist er således reelt ikke 'absolut'.*
>
> *Den absolutte 20-årige forældelsesfrist efter DL 5-14-4 regnes derimod fra kravets stiftelse og kan som altovervejende hovedregel ikke suspenderes, selv om fordringshaveren først har haft mulighed for at gøre kravet gældende på et tidspunkt, der ligger mere end 20 år efter kravets stiftelse [...]*
>
> *Udvalget finder det uhensigtsmæssigt, at der på forsikringsområdet – i modsætning til den altovervejende hovedregel for andre formueretlige krav – i visse tilfælde i realiteten ikke gælder en absolut forældelsesfrist med en endelig skæringsdato for, hvornår krav på forsikringsydelsen kan fremsættes over for selskabet.*
>
> *Efter udvalgets opfattelse bør en absolut forældelsesfrist for krav på forsikringsydelsen som udgangspunkt regnes fra forsikringsbegivenhedens indtræden. [...] Ved en ulykkesforsikring er forsikringsbegivenheden i almindelighed 'ulykke' eller 'ulykkestilfælde'. Den absolutte forældelsesfrist skal i givet fald regnes fra tidspunktet for ulykken, således at krav på erstatning for senfølger mv., der rejses længere tid efter ulykken, er forældet.'*

Forsikringsaftalelovens § 29 blev herefter ændret ved lov nr. 523 af 6. juni 2007, der er vedlagt med noter fra Karnov som bilag C. Heri blev den nugældende bestemmelse om forældelse i forsikringsaftalelovens § 29 fastsat, hvorved krav i anledning af forsikringsaftalen som udgangspunkt forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. § 29, stk. 1. Af noterne til den nye forældelsesbestemmelse fremgår bl.a. følgende (side 8):

> *'**(10)** [...] Ændringen indebærer, at disse frister [2-års og 5-års fristerne] erstattes af de almindelige frister i forældelsesloven.*
> *[...]*
> *Efter ændringen skal betydningen af ukendskab til kravet bedømmes efter suspensionsreglen, men det vil normalt føre til samme resultat. Suspensionsreglen er imidlertid tillige afgø-*

> *rende for, hvornår fristen begynder at løbe ved følger af forsikringsbegivenheder, som først indtræder senere, og som ikke kunne påregnes tidligere. Efter tidligere praksis kunne dette forhold indebære, at forfaldstidspunktet ansås for at være udskudt indtil den pågældende følges indtræden, således at (også) 5-års fristen først løb fra dette tidspunkt, jf.* ***Bo von Eyben****: Forældelse II (2005) 228 ff. Dette indebar, at der reelt ikke gjaldt nogen absolut frist for forældelse af krav vedrørende senfølger af en skade, regnet fra forsikringsbegivenhedens indtræden. Efter ændringen begrænses varigheden af en suspension derimod af de absolutte frister i forældelseslovens § 3, stk. 3 [...]. [§ 3, stk. 3, nr. 1] gælder derfor også i tilfælde, hvor kravet grundes på en forsikringsaftale. Det betyder, at der i disse tilfælde gælder en absolut forældelsesfrist på 30 år, der regnes fra ophøret af den skadevoldende handling. Denne regel modificeres dog af [§ 29] stk. 3 ved personforsikringer, hvor forsikringsbegivenheden er fastlagt ud fra skadesvirkningsprincippet. Reglen [§ 3, stk. 3, nr. 1] gælder således [...] for personforsikringer, hvor forsikringsbegivenheden er fastlagt efter skadesårsagsprincippet, dvs. at forsikringen dækker skader, som er forårsaget inden for forsikringstiden, selv om skadens følger først indtræder eller konstateres efter denne. Dette gælder f.eks. ved ulykkesforsikringer, således at den sikrede – i tilfælde af suspension – kan rejse krav om dækning af (sen)følger indtil 30 år efter skadeforvoldelsen (normalt tilskadekomsttidspunktet).'*

Som det fremgår af forarbejderne, herunder noterne, til den nye forældelsesbestemmelse i forsikringsaftalelovens § 29 er den tidligere retstilstand, hvor der formentlig reelt ikke gjaldt nogen absolut frist for forældelse af forsikringskrav vedrørende senfølger, ændret. Efter ikrafttrædelsen af forsikringsaftalelovens § 29 i sin nye formulering gælder således en absolut forældelsesfrist for forsikringskrav på 30 år, der regnes fra ophøret af den skadevoldende handling, jf. forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1 (se punkt 3.3), medmindre forsikringen er omfattet af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 3 (se punkt 3.2). Krav om dækning af (sen)følger kan derfor i henhold til den nugældende § 29 maksimalt rejses indtil 30 år efter ulykken.

Lov nr. 523 om ændring af bl.a. forsikringsaftalelovens § 29 trådte i kraft den 1. januar 2008, jf. lovens § 47. Loven finder også anvendelse på tidligere stiftede fordringer, som ikke inden ikrafttrædelsestidspunktet er forældet efter de hidtil gældende regler, jf. § 48, stk. 1. Forældelse indtræder dog tidligst den 1. januar 2011, jf. § 48, stk. 1, 2. pkt. Henset til den ovenfor beskrevne tidligere gældende retstilstand, hvorefter følgeskader formentlig aldrig blev forældet, regnet fra forsikringsbegivenhedens indtræden, var … krav, som er stiftet ved ulykken i 1975, ikke forældet inden den 1. januar 2008. Den nugældende § 29 i forsikringsaftaleloven finder derfor anvendelse på … krav på dækning af følgeskaden indtrådt i 2016.

Hvis det antages, at den tidligere gældende absolutte forældelsesfrist på 20 år regnet fra forsikringsbegivenhedens indtræden, jf. den dagældende regel i Danske Lov 5-14-4, gjaldt ved side af den tidligere § 29 i forsikringsaftaleloven, er kravet allerede forældet pr. 15. august 1995 efter de tidligere gældende regler.

3.2 Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 3

Det følger af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, at krav i anledning af forsikringsaftalen forældes efter reglerne i forældelsesloven. En undtagelse hertil følger dog af § 29, stk. 3, hvorefter krav på forsikringsydelsen først forældes senest 10 år fra den dag, da ydelsen kunne kræves betalt, hvis der er tale om en personforsikring, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering.

I noterne til § 29, stk. 3 i Karnov (bilag D) fremgår følgende:

> *'**101)** Her er tale om personforsikring, der hviler på skadesvirkningsprincippet. Det kan f.eks. være forsikring ved kritisk sygdom, en sundhedsforsikring eller en livsforsikring der udbetales ved død eller opnået alder. [...]*
>
> ***102)** Forsikringer, der fastlægger forsikringsbegivenheden ud fra skadesårsagsprincippet, fx ulykkesforsikringer, reguleres ved forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1, og den 30-årige absolutte forældelsesfrist for krav på personskade, der er fastsat i forældelsesloven, vil således finde anvendelse på krav på godtgørelse og erstatning, der skal udbetales efter sådanne forsikringer.'*

Ulykkesforsikringer er anført som et eksempel på en forsikring, der hviler på skadesårssagsprincippet og er dermed ikke karakteriseret som en forsikring, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering.

Det fremgår tillige af litteraturen, herunder af 'Forsikringsret' af Ivan Sørensen, 6. udgave, side 570 (bilag E), at udgangspunktet for ulykkesforsikringer er, at der gælder et skadesårsagsprincip. Dette følger endvidere forudsætningsvis af forsikringsaftalelovens § 120, der bestemmer, at forsikringsselskabet skal dække sygdom og ulykke, der opstår i forsikringstiden, uanset at de skadelige følger først viser sig efter forsikringens udløb, jf. 'Forsikringsjura' af Georg Lett m.fl., 5. udgave, side 105-106 (bilag F).

Der er intet i den indgåede forsikringsaftale mellem … og Codan, jf. bilag A, der støtter, at udgangspunktet om skadeårsagsprincippet skulle være fraveget for den pågældende ulykkesforsikring.

… ulykkesforsikring tegnet hos Codan er derfor ikke omfattet af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 3, og det rejste krav er dermed ikke underlagt forældelsesreglen fastlagt heri.

3.3 Forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1

Der gælder efter forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1 en absolut forældelsesfrist på 30 år fra den skadevoldende handlings ophør for fordringer på erstatning og godtgørelse i anledning af en personskade. Det følger først og fremmest af noterne til bestemmelsen i Karnov (bilag G), at det herved er fastslået, at den absolutte forældelsesfrist løber fra det tidspunkt, hvor skaden er forårsaget, dvs. hvor den skadevoldende handling er foretaget (handlingstidspunktet) og ikke først fra det tidspunkt, hvor skaden indtræder (virkningstidspunktet). Videre anføres i noterne:

> *'**26)** [...] Det er uden betydning, at de skadelige følger først måtte indtræde eller kunne erkendes efter udløbet af 30-årsfristen, idet denne ikke er undergivet suspension [...] men den absolutte frist indebærer, at erstatning ikke kan kræves for følger af skaden, som først måtte vise sig efter fristens udløb.'*

Det følger dernæst udtrykkelig af noterne til bestemmelsen, at den absolutte frist på 30 år i § 3, stk. 3, nr. 1 finder anvendelse på forsikringskrav:

> *'**27)** [...] Krav, der støttes på forsikringsaftaler omfattes også af reglen, jf. henvisningen til forældelsesloven (og dermed dennes § 3, stk. 3) i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1 [...]'*

Således gælder der for det rejste krav, uanset at følgeskaden først er indtrådt i 2017, en 30 års forældelsesfrist fra ulykkestidspunktet.

4 Sammenfatning af anbringender
Det gøres gældende, at den nugældende § 29 i forsikringsaftaleloven finder anvendelse på det af … rejste krav, der er indtrådt i 2016, da den nye bestemmelse finder anvendelse på tidligere stiftet fordringer, der ikke ved ikrafttrædelsen af forsikringsaftalens § 29 den 1. januar 2008 var forældet, jf. §§ 47 og 48, stk. 1 i lov nr. 523.

Det gøres dernæst gældende, at der for ulykkesforsikringen tegnet af … gælder et skadesårsagsprincip, og at krav der udspringer af ulykkesforsikringen dermed ikke er omfattet af forældelsesreglen i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 3.

… rejste krav er i medfør af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1, forældet pr. 15. august 2005, dvs. 30 år efter skaden er forårsaget. Ifølge overgangsbestemmelsen i lov nr. 523 § 48, stk. 1 indtræder forældelse dog tidligst den 1. januar 2011. Det gøres derfor gældende, at … krav er forældet pr. 1. januar 2011.

Ovennævnte anbringender gøres tillige gældende i henhold til øvrige fremtidige krav på følgeskader, der måtte blive rejst af ..."

Klagerens advokat har i brev af 5/4 2018 til nævnet bl.a. bemærket:

"Modpartens indlæg giver mig alene anledning til at præcisere, at sagens kerne ikke er spørgsmål om forældelse eller ej. Sagens kerne er, at der er en aftale mellem forsikringstager og forsikringsselskab, som begge parter naturligvis kan opsige, og først i tilfælde af opsigelse er der grundlag for at diskutere, om eventuelle følgeskader skal rammes af forældelse eller ej.

Codan fremførte som anbringende i forbindelse med sagens behandling for Landsretten, at forsikringstager skulle have rejst et krav tidligere og på grundlag af sagkyndiges udtalelser om restlevetid for forsikringstager og den reparation, der var foretaget efter skaden.

Hvis Codan eller forsikringstager måtte vælge på et tidspunkt at opsige forsikringen, er en sådan opgørelse stadig en mulighed.

Så længe aftalen mellem selskab og forsikringstager imidlertid er i kraft, og så længe der ikke er sket opsigelse og dermed har været anledning til at få fastsat 'fuld erstatning i h.t. forsikringsaftalen' bør Landsrettens konklusion om, at følgeskader efter uheldet først skal anses for indtrådt på tidspunktet for ødelæggelse af tandkrone, stadfæstes. Løsningen er både i forsikringsselskabs og forsikringstagers interesse, idet der herved netop kun gives 'fuld erstatning', mens det modsatte nemt kan blive tilfældet, hvis det er statistik og levetidstabeller, der skal afgøre, hvad der er fuld erstatning eller ej.

Det bemærkes, at forsikringstager på et intet tidspunkt omkring det påståede tidspunkt for 20-årig forældelse har modtaget opfordring til at fremsætte krav om resterstatning i forhold til leve-

tidstabeller m.m., selv om det er en notorisk kendsgerning, at den erstatning, der blev givet i sin tid, med overvejende sandsynlighed ikke var fuld erstatning. Forsikringstager har været i god tro med hensyn til, at den tegnede ulykkesforsikring fortsat gav dækning for følgeskader efter skaden 15. september 1975."

Selskabets advokat har i brev af 26/4 2018 til nævnet bl.a. bemærket:

"1 Supplerende sagsfremstilling og anbringender
… gør gældende, at sagen ikke vedrører forældelse, men derimod (manglende) opsigelse af forsikringsaftalen og retsvirkningerne heraf.

Det gøres gældende, at kontrakter ikke forældes – det gør krav i henhold til en kontrakt derimod, jf. forældelseslovens § 1. Uafhængig af kontraktens løbetid eller opsigelse forældes krav under en kontrakt efter forældelseslovens regler. Tidspunktet for beregningen af forældelsesfristen for følgeskader begynder således ikke først at løbe fra forsikringsaftalens opsigelse. Den absolutte forældelsesfrist for følgeskader løber fra den skadevoldende handling i 1975 og 30 år frem, jf. § 3, stk. 3, nr. 1. Der henvises til Codans svarskrift af 6. marts 2018.

Det gøres gældende, at den absolutte forældelsesfrist indtræder uafhængig af en eventuel opfordring fra Codan om fremsættelse af krav under kontrakten."

Hertil har klagerens advokat i mail af 5/7 2018 til nævnet bl.a. anført:

"… standpunkt er fortsat, at der stedse siden ulykkens indtræden har været en aftale mellem forsikringsselskab og forsikringstager om dækning, og at forsikringsselskabet må opfylde sin pligt til at betale fuld dækning ved følgeskader, der opstår så længe forsikringen består. Opsiger forsikringsselskabet eller forsikringsselskabet aftalen er der grundlag for endelig opgørelse af skaden efter restlevetidstabeller og sandsynlighed for skader. Forsikringsselskaber har på intet tidspunkt meddelt forsikringstager, at man ikke længere ville føle sig bundet af Østre Landsrets dom, men at man ville betragte sagen som forældet, hvis forsikringstager ikke anmeldte restkrav."

Af Østre Landsrets dom af 25/2 1994 i sag nr. …, hvor klageren havde nedlagt påstand om, at selskabet skulle dække udbedringen af en tandkrone, som var etableret efter ulykken i 1975, og som var knækket den 11/9 1990, fremgår bl.a.:

"Rettens bemærkninger:
Der er intet grundlag for at fastslå, at sagsøgte har givet afkald på indsigelsen om forældelse.

Ifølge forsikringsaftalen dækkes 'udgifter til tandbehandling som følge af ulykkestilfælde'. Efter udfyldning med forsikringsaftalelovens § 24 findes aftalen at skulle forstås således, at krav på forsikringsydelse i anledning af en skadevoldende følge af en forsikringsbegivenhed forfalder 14 dage efter, at alle de kendsgerninger – herunder den skadevoldende følge – som hjemler kravet, er indtrådt.

Ved bedømmelsen af, hvornår den skadevoldende følge indtrådte, findes der efter det oplyste at måtte lægges vægt på det tidspunkt, da sagsøgerens tandkrone blev ødelagt. Efter det foreliggen-

de er der ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at den pågældende følges indtræden uden videre er givet, fordi tandkroner ifølge lægelig erfaring almindeligvis kun holder 15-20 år.

Sagsøgerens krav forfaldt derfor tidligst 14 dage efter den 11. september 1990, da kronen blev ødelagt. Først herefter kan forældelsesfristen på 5 år i henhold til forsikringsaftalelovens § 29, 2. led, være påbegyndt. Sagen blev som nævnt anlagt den 22. januar 1992. Sagsøgerens krav er således ikke forældet.

Det er ubestridt, at der er årsagsforbindelse mellem ulykken og skaden på den udskiftede tandkrone. Sagsøgte findes ikke at have godtgjort, at forsikringsaftalen mod ordlyden skal forstås således, at sagsøgerens krav afskæres.

Retten tager efter det anførte sagsøgerens påstand til følge."

Nævnet udtaler:

Klageren var den 15/9 1975 udsat for et ulykkestilfælde på cykel, hvorved hun blandt andet beskadigede sine tænder. Hun fik sat fire kroner på tænderne. Hun har i 2016-2017 anmeldt, at der er indtrådt en følgeskade på tænderne – en knækket tandkrone.

Det fremgår af forsikringsbetingelserne, at forsikringen dækker udgifter til tandbehandling som følge af ulykkestilfælde.

Nævnet finder, at klagerens krav er en "fordring på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade", og det følger herefter af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1, at forældelse senest indtræder 30 år efter den skadevoldende handlings ophør, der for klageren er ulykkestidspunktet den 15/9 1975.

Nævnet bemærker, at den nugældende forældelseslov også finder anvendelse på tidligere stiftede fordringer, som ikke inden ikrafttrædelsesdagen den 1/1 2008 er forældede efter de hidtil gældende regler, jf. forældelseslovens § 30, stk. 1.

9. 91644

Nævnet bemærker, at da forsikringsbegivenheden er skadens årsag – ulykkestilfældet – og ikke skadens indtræden eller konstatering, finder den særlige 10-års regel i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 3, ikke anvendelse.

Nævnet finder herefter, at klagerens anmeldte krav på yderligere dækning for tandhandling efter ulykkestilfældet den 15/9 1975 var forældet, da hun i 2016-17 anmeldte sit krav til selskabet.

Nævnet finder, at Østre Landsrets dom af 25/2 1994, hvorved klagerens påstand om forsikringsdækning for en tidligere skadefølge indtrådt den 11/9 1990 blev taget til følge, ikke kan føre til andet resultat, da landsretten har bedømt klagerens retsstilling i henhold til dagældende og nu ændrede forældelsesregler.

Det, som klageren i øvrigt har anført, kan ikke føre til andet resultat.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

_____

Klageren får ikke medhold.

Marianne Højgaard Pedersen
formand